

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " het antwoord

N A D R U K V E R B O D E N !

Goeden avond vrienden,

..... Ondertussen mag ik U er wel aan herinneren, dat we nog steeds niet alle dingen weten, dat we nog steeds fouten kunnen maken, kortom dat de oude inleiding nog steeds van kracht is. En dan zullen we maar meteen van wal steken. We zijn de vorige keer begonnen met te spreken over "wilskracht". Nu zou ik gaarne met U een beetje willen spreken over WIL en LOT. Per slot van rekening vinden we altijd weer de eeuwige kracht-die ons opzij drukt, die ons beheerst, die ons eigenlijk schijnt te regeren- van het noodlot. Hoe we dit dan verder zien, als een goddelijk besluit; als we dat willen zien als een of andere vreemde materie of kracht die voortdurend ons aan zich onderwerpt, of dat we alleen maar geloven dat het toeval, blind, dood toeval is, ieder van U zal voortdurend in z'n leven ondervinden dat de dingen die je wilt, vaak niet tot uiting komen, omdat het lot of de omstandigheden, hoe U het noemen wilt, U daarin verhinderen. Vandaar dat ik er goed aan meende te doen, om ook eens op een avond, vooral waar we in wat kleiner gezelschap zijn en dus wat prettiger kunnen werken, een ogenblikje te gaan spreken juist over deze dingen. Wat is het noodlot, of wat noemen wij het lot? Al hetgene wat ons op de wegen des levens tegemoet treedt en niet in overeenstemming is met een handeling, onzerzijds onmiddellijk gesteld, en niet ressorteert uit een streven onzerzijds, noemen wij "noodlot". Ik geloof dat niemand U er iets op tegen zal hebben om deze qualificatie van het lot vooraf te stellen. En dan "wil", wat is "wil"? Wil is een voorstelling in onszelven die zodanig intens en sterk in ons leeft, dat wij hem ten koste van alles trachten te uiten. Dat laatste "ten koste van alles", kunt U tussen haakjes zetten, want zo hoort het te zijn, maar zo is het meestal niet. Nu leven wij op aard' - ik neem dit aan omdat het voor U het makkelijkst begrijpbaar is - en in dit leven op aarde ben je gebonden aan je milieu. We willen wel zoveel. Hoeveel zijn er misschien die zeggen: ach, was ik nu maar een of andere Indische magiër, eenzaam in de Himalaya, in de overweldigende schoonheid van de natuur, dan zou ik tot een geestelijke bewustwording komen, die hier helaas niet mogelijk is. Heel aardig gezegd, vrienden, maar daar mankeert iets aan, want onze wil moet gebouwd zijn op de dingen die wij kennen. Wij kunnen niet zeggen: "ik wil iets", wanneer ik het niet ken, wanneer ik het niet kan omschrijven in mijzelf en volledig bepalen, opdat ik inderdaad bij elke pas die ik maak, bij elke ademkaling, mijn hele wezen kan richten op de verwerkelijking van hetgeen ik wil. En daar zit nu juist de kneep. De meeste mensen willen ontzettend veel, maar zij kunnen zich slechts ten dele realiseren wat ze eigenlijk willen, ze hebben een dromerige, een onreële voorstelling der dingen en menen nu dat dit zich maar moet gaan verwerkelijken. Zoals dreefde bijouterieën verkoopt, weet U wel, diamanten oorbellen voor 25 cent het paar, en die droomt dat er een millionnair zal komen en haar trouwen. Het zou natuurlijk niet onmogelijk zijn, maar waarschijnlijk is het zeker niet en bovendien kan ze zich moeilijk voorstellen hoe zo iets zich afspeelt en zij houdt zich aan een stuiversromannetje. Zelfs wanneer U zich houdt aan betere en interessantere werken dan de stuiversromans, dan bestaat nog voor U de mogelijkheid dat U zich verwacht in de dingen die U ten halve begrijpt. Wanneer je leest over een fakier die daar zit in de sneeuw gehurkt en zichzelf warm houdt, alleen door z'n wil, dan bewonder je die. Maar wanneer U ervoor geplaatst zoudt worden, dan zou het waarschijnlijk, ondanks Uw verlangen om iets dergelijks te bereiken, het vuil zijn, de karigheid van zijn bestaan etc., die U af zouden schrikken en U zouden belemmeren om het te bereiken. Wij moeten dus alleen datgene willen wat wij inderdaad kennen, wat wij volledig uit kunnen werken in onszelf en kunnen zien. Wanneer we dat niet doen, dan zal het noodlot onze daden en handelingen regeren, want wij hebben geen gerichte voorstelling en kunnen dus onze daden niet op een zodanige wijze stellen, dat zij inderdaad voor verwerkelijking mogelijk zijn. Dan is ons streven o.i. misschien aardig gericht, maar in werkelijkheid mankeert er heel wat aan. En juist dat wat eraan mankeert, belemmert voor ons de vervulling van onze wil en laat alle gevolgen van dien, als schijnbaar onnaspeurlijke gebeurtenissen uit het noodlot, geboren worden. Ik hoop dat U het zover heeft kunnen volgen, want dit is eigenlijk het begin. U zegt "ik wil". Aangenomen dat U begint om werkelijk te zeggen: ik heb een verlangen en dat wil ik verwerkelijken. Of dat nu is om te communiceren temidden van Uw eigen wezen met de geest, of dat het is om een nieuwe tas te kopen van f 35.-, of misschien

eens een echte dag eruit te zijn, uit je hele werk en alles. Dan gaat U zichzelf voorstellen: wat zit er allemaal mee samen? En ga je denken over die tas, dan zul je dus ook je voor moeten stellen dat je op een of andere manier het geld hebt, dat je haar kunt gaan kopen, wáár je haar kunt gaan kopen etc. Je weet zelf dat er een tijdslimiet staat: ik denk b.v. aan een uitverkoopkoopje. Ofschoon menigeen zich een koopje bezorgt met een uitverkoop, want dan denkt hij dat hij een koopje heeft, maar in werkelijkheid haalt hij geen koopje, maar hij komt bekocht uit. In ieder geval, ondanks deze speelsheid - die onmiddellijk natuurlijk naar de juiste bron wordt teruggewezen daar, zelfs tamelijk luid - daar zit toch iets in. U weet wat Uw mogelijkheden zijn. Wanneer ik iets ga willen of iets ga wensen, wat helemaal buiten mijn capaciteiten en mijn bereik valt, dan kan ik er wel zeker van zijn dat ik het niet bereik binnen een tijd die voor mij nog een bevrediging biedt. Dan loop je je hele leven ergens naar te hunkeren, naar te streven, je werkt ervoor, je leeft ervoor, je streeft ervoor en dan, wanneer het komt, dan ben je eigenlijk te oud en te uitgeput en teveel veranderd om de verwerkelijking nog te genieten. Daar heb je niets aan. Dus we kiezen, wanneer we iets willen, het in onze mogelijkheden in de eerste plaats, en dan hoeven we heus nog niet precies te zeggen: nu ja, dat kan in ieder geval. Je mag met een wilsuïting heus wel enig risico nemen, je zegt: "ik wil dat het zo en zo gaat" en je neemt daarbij iets wat binnen de perken der mogelijkheden valt, en dat zijn er heel wat. Nu ga je je voorstellen: hoe moet dat zijn? Niet dat het precies zo gebeurt, hoor, stelt U zich dat niet voor, maar je bouwt voor jezelf een precies beeld, dat sluit je als een kostbaar kleinood in de brandkast van je eigen gedachten in je eigen hart. Zo, dat heb ik in mij. En om dit te bereiken, ga ik nu alles doen. Dus als het gaat over die tas van f 35.-, ik neem nu maar wat, dan zeg je: goed, ik heb het geld er niet voor, maar ik kan het doen met een beetje minder koffie, ik kan het doen met een beetje minder thee en ik ga eens een keer lopen inplaats van met de tram; ik begin zelf te sparen. Misschien vreemd? Toch niet, want wanneer U zich er iets voor ontzegt, dan zult U zien dat er meevallers zijn die het U mogelijk maken om de zaak te bereiken en anders niet. Die meevallers die U alleen door de richting van Uw wil op een bepaald object met volledige inzet van de hele persoonlijkheid, met het ondergeschikt maken van alle andere belangen er aan, niet alleen afdrukt in Uzelf, maar in de wereld rond U, waardoor deze wereld mede gehouden is deze wil te verwerkelijken en deze wens tot realiteit te maken. Daar heeft het noodlot niets meer mee te doen. En wanneer U maar bereid bent om de prijs te betalen die hoog genoeg is, dan kunt U elke wil doorzetten, begrijpt U? Al datgene wat in U leeft aan dromen en verlangens en wensen, valt binnen de grens van Uw eigen mogelijkheden. Dat kunt U verwerkelijken. Maar op het moment dat U een ogenblik aarzelt, dat U gaat afwegen - ik zou haast willen zeggen in Nederlandse termen: als je krentenweggerig gaat doen, dan ga je zeggen: ja, ik wil wel een tas van f 35.- maar ik wil ook koffie en dan liefst de beste kwaliteit en daar hoort ook een koekje en een gebakje bij - dan kunt U er zeker van zijn dat dat niet verwerkelijkt wordt. En wanneer U dan inderdaad toch nog iets opzij legt, dan komt er ineens een rekening waar je niet op gerekend had, en dan ben je dat geld ook kwijt, dan zeg je: ja, maar dat is het noodlot, ik mocht haar niet hebben. Neen, het lot heeft U niet verhinderd, Uw eigen houding heeft U gehinderd hierin. Het klinkt misschien erg gek, maar wanneer je iets werkelijk wilt, dan moet je wat dat betreft eigenlijk over lijken gaan, niet lijken van andere mensen, maar de lijken tegen je eigen illusies en verlangens en wensen die niet in de onmiddellijke wilsacte thuis horen. Dan kun je het lot beheersen en dan kan elke mens op deze wijze strevend, voor zichzelf volledig, maar dan ook volledig alles realiseren wat hij wenst, mits hij zich de moeite getroost, of zij zich de moeite getroost, om één ding tegelijk te verlangen en dat ene ding, volledig omschreven, te maken tot de drijfveer van het leven zelf. Is er tot zover iets over te vragen, vrienden, of commentaar op te leveren? Het zal wel niet, hè?

x Dat het zo moeilijk lijkt om ons de mogelijkheden die je dan in je hebt, die beperkt zijn, om die te weten, die grens.

- O die grens die is heel eenvoudig vast te stellen. Alles is voor U mogelijkheid wat U in Uw buitenwereld kent en in Uzelf volledig uit kunt beelden. Het klinkt U misschien heel erg raar, hè? Maar het is heel simpeltjes. Wat in de buitenwereld rond U merkbaar is, d.w.z. wat in Uw milieu, in Uw maatschappij als bereikbaar lijkt. En wanneer U zegt: "ik wil millionnair worden" en U heeft op het ogenblik twee dubbeltjes - U weet wel, die figuren waar ze altijd romans over schrijven, om te bewijzen dat iedere schoenpoetsersjongen een millionnairsstaf in z'n ransel draagt, in z'n poetserskist, om Napoleon's uitdrukking eens een klein beetje te verdraaien - dan weet je dat je daar misschien een heel leven aan op moet offeren, maar je weet ook dat het mogelijk is, alleen wanneer je niet gaat zeggen: "ik wil het miljoen ineens hebben, maar ik wil een paar dubbeltjes meer hebben en dan een paar gulden meer en dan een paar duizend gulden meer misschien. Dus dat je steeds met stukjes en beetjes verdergaat; je kunt het niet ineens doen. En wanneer je nu die mogelijkheden voor jezelf wilt toetsen die je dan in

je draagt, dan ga je op een hele eenvoudige manier tewerk; je gaat zeggen: wat kan ik mij, zonder onmiddellijk in allerhand droombeelden te vervallen, precies omschrijven inclusief de handelingswijze die noodzakelijk is om dat beeld te verwelijken? En dat laatste dat is de kneep. Wat zal ik moeten doen om dat te bereiken? Het antwoord op die vraag bepaalt voor U de verwerklijksmogelijkheid. En kunt U dat grote doel niet zien als iets bereikbaar door handelingen Uwerzijds, stel het dan wat kleiner in dezelfde richting, dan kom je er ook. Zo kun je veel meer verwelijken dan de doorsnee mens denkt. Ziet U dat het niet moeilijk is om het te weten? Het vraagt alleen een eerlijk gewetensonderzoek eigenlijk; het vraagt een erkennen van wat voor je mogelijk is. Niet met een groots gebaar zeggen: "ja, als wij dat een jaar doen" of "als ik 3 dagen daarmee bezig ben dan is dat wel af", maar tegen jezelf zeggen: "wat zit er voor werk in? Wat moet ik ervoor doen? Wat zijn de factoren die daarin werken? Wat kan ik persoonlijk daarop uitrichten? Dat zou ik kunnen doen, het kost me wat veel, maar het gaat, dan kan ik nog wat hoger grijpen, want ik moet grijpen tot het uiterste van wat ik zou kunnen doen." En dan zeg je: "ja, ik kan dat in 3 dagen klaar hebben, als ik er 14 uur per dag aan werk." Dan vraag je je af: "kan ik die 14 uur besteden?" Dan zeg je: "nee, het gaat niet, ik kan wel 10 uur per dag besteden. Nou goed, 4 dagen, in die 4 dagen is dat ding klaar", begrijpt U? Is dat alvast duidelijk?

- x Ja. Mag ik ook nog iets vragen? Dat zijn toch alleen maar stoffelijke dingen, of materiële dingen?
- Ja, maar ook hier geldt precies hetzelfde voor. En wanneer ik een voorbeeld neem in het materiële, dan doe ik dit alleen om alle verwarringen te voorkomen. Weet U, als U over een koe gaat praten, of over een paard, dan weet iedereen wat je bedoelt, maar ga je praten over liefde, over geestelijke stijging, dan zijn de voorstellingen zo vaag, dat het heel moeilijk is om die nu precies te omschrijven. Maar geestelijk kunt U precies hetzelfde doen, wanneer U weet wat U geestelijk wilt bereiken. En wanneer U weet wat U moet doen om daartoe te komen - dat zijn de twee voorwaarden - dan kunt U zeker zijn dat, wanneer U zich daar geheel aan wijdt, zover als het U slechts mogelijk is, U dat bepaalde, ook geestelijke doel bereiken zult. Het gaat zelfs zover, dat in de geest op een dergelijke wijze de wil alle schijnbare voorwaarden waar het lot dan vervangen wordt door de deftiger naam "karma" volledig onderdrukt kan worden, wanneer de wil erop gericht is. Is dat duidelijk?
- x Ja, dank U.
- Nog meer commentaar, of kan ik verdergaan?
- x Ik wilde vragen, als je nu werkelijk iets wilt en het ligt ook in de mogelijkheden, maar het hangt af van iemand buiten je, van een ander persoon, hoe moet je het dan zien?
- Wanneer U dat werkelijk wilt, dan bent U, omdat U gericht wilt, altijd de heerser over iemand die iets niet wil of niet bepaald wil of niet met alle opoffering wil. M.a.w. wanneer een ander persoon niet onmiddellijk je sterkere, je meerdere is, in het gericht denken en in het wilsvermogen, dan zul je ook van elke andere persoon precies kunnen krijgen wat jezelf wilt en precies gedaan kunnen krijgen wat je nodig vindt, want jouw wil en jouw totaal, op één doel gericht streven, zal altijd sterker zijn psychisch en fysiek dan hetgeen wat de andere persoon in zijn ongevormde gedachten in zich draagt. De suggestieve werking wordt uiteindelijk een bevel, en ook de andere persoon is gehouden dan Uw wil te verwelijken, ondanks alle omstandigheden die daar verder misschien tegen zijn, maar die vaag zijn. Dus het scherp uitgedrukte en het scherp gerichte, volledig beleefde verwelijkt zich. En wat dat betreft hoort er altijd nog iets bij. Als je iets werkelijk wilt, dan ga je niet langs omweggetjes omdat het makkelijker lijkt, dan ga je zo recht op je doel aan als het maar enigszins mogelijk is, dan bereik je wat, anders dan ga je jezelf bedriegen dat je iets wilt, maar ondertussen worden je omwegen niet alleen bepaald door de weg van de minste weerstand, maar ook door secundaire verlangens in jezelf, waarbij je dan uiteindelijk de prijs betaalt door niets te bereiken. Duidelijk?
- x Ja, dank U.
- Nou, met dat eerste gedeelte zijn we wel klaar, hè? Dan gaan we verder. Wat wij het noodlot noemen is eigenlijk de uitwerking van de wet van oorzaak en gevolg plus een aantal andere wetten die voortdurend in ons leven zich doen gelden. Zij beheersen ons in die zin, dat zij ons voortdurend stellen voor situaties en omstandigheden die geboren zijn uit ons vroeger bestaan en onze huidige omgeving. Dit geldt niet alleen voor een enkel stofbestaan maar voor de totaliteit van alle levens die U te enigerlei tijd, in welke sfeer of op welke wereld dan ook, zult doormaken. De uitingen van oorzaak en gevolg zullen altijd aangepast zijn aan Uw wezen en aan Uw wereld dus. Wanneer wij ons door deze dingen laten drijven, dan is één handeling genoeg om een keten van gebeurtenissen te scheppen die honderdduizenden jaren kan lopen. Maar wanneer wij elke keer oorzaak en gevolg die vaag zijn, die fuus zijn, op ons in laten werken - want we hebben op een moment niet slechts één maar een 20tal gevolgen ten dele strijdig met elkaar te verwerken - dan kunnen wij, wanneer onze persoonlijkheid scherp gericht is op

één bepaald doel, al die gevolgen uit het totaal van het ons omringende en beïnvloedende naar voren hebben, die voor ons bevorderend zijn, terwijl gelijktijdig alle andere invloeden sterk worden verzwakt. Wij ontsnappen dus, al is het dan misschien niet zo plotseling als we zouden wensen, aan de invloed van vroegere gebeurtenissen. Gelijktijdig scheppen we op dit moment een kracht die verder werkt in de richting van onze wil, die dus ons zal helpen datgene te verwerklijken wat wij wensen. Naarmate wij dit meer en langer doen, zullen wij meer en meer gevolgen uit het verleden opheffen en gelijktijdig hen als nieuwe oorzakelijkheid richten op ons doel. Dit gaat zover, dat wij op een gegeven moment zelf niet meer behoeven te willen, ja misschien onze wil een heel andere geworden kan zijn reeds en toch nog de vroegere wilsuiting zich voortdurend in ons lot dringt en onszelve dwingt datgene te verwerklijken wat wij eens wilden. Nou, dat is ook duidelijk zou ik zeggen. Op deze manier kunnen wij, wanneer onze wil gericht is op het bereiken van het goddelijke, komen tot een voortdurend grotere beheersing van ons wezen. Je begint met te zeggen: ik heb in mijzelf een scherp onderscheid van goed en kwaad, ik wil alleen het goede; al het kwade negeer ik, dat bestaat voor mij niet, ik doe het niet en ik wil het niet ervaren ook, ik wil het niet zien in de wereld, de wereld is alleen voor mij goed. Dan zult U zeggen: ja, maar dan ben je kunstmatig blind. Inderdaad, maar elke wil, elk willen betekent uiteindelijk het ter zijde stellen van de veelzijdigheid der ervaringen om daarvoor één vast en bepaald doel in de plaats te stellen. Al het andere wordt geëlimineerd, dat telt niet meer mee. Nu zeg ik: ik wil geestelijk bewust worden en ik ga naar het goede toe, de wereld is voor mij goed. Dan zou elke reactie in die wereld van mij, evenzeer op het goede, op het lichte gericht zijn, want ik ken niet anders en kan dus niets anders uiten in die zin. Lastiger dan U denkt, hoor, om alleen het goede te zien in de dingen. Maar kun je het langzaam maar zeker je aanwennen, dan zal elke handeling, elke daad, ongeacht wat de wereld ervan zegt en ongeacht hoe het staat in de beleefdheidsboeken en weet ik wat nog meer, die zal ten goede gericht zijn, want je kunt niet anders meer. Je weet voor jezelf, wat ik doe is goed, je weet voor de wereld is wat ik doe goed en dan kan iedereen ervan zeggen en denken wat hij wil, maar het blijft goed. Het is een geestelijke verhoging en versterking van je eigen wezen. Op deze manier kun je uit jezelf, en op de duur ook uit je leven, alle nadelige of duistere invloeden weren, die kun je opzij zetten. Kijk, wanneer ik dat met m'n wil tot stand heb gebracht, dan ben ik al heel dicht bij het goddelijke gekomen, want wat is er gebeurd? Ik heb geleerd om in alles het goede te zien, er bestaat voor mij dus geen verschil meer van licht en duister, God is voor mij geen deling meer tussen goed en kwaad, is geen twee-eenheid waarvan ik mij tot het ene deel moet wenden en het andere deel weg moet werken, er is nog maar één God. Wanneer er nog maar één God is, dan weet ik dat ik ook daar werkelijk naartoe wil, dan kom ik er. Ik kan dan dus geestelijk veel sterker en veel sneller stijgen dan anders. Meer nog, alle normale wetten van het noodlot worden voor mij uitgeschakeld, omdat, in het misschien eenzijdig leven dat ik doe, althans in mijzelf, buiten mijzelf blijft de wereld gelijk, voor mij alle invloeden die nadelig zijn, worden uitgeschakeld; ik ben dus niet meer gebonden aan een voortzetting van belevenissen door de fouten die ik heb gemaakt, want ik maak geen fouten meer, ik ken alleen het goede, ik probeer het goede, ik denk er niet meer over na wat ik gisteren gedaan heb, ik denk er niet over na wat ik morgen zal doen, ik leef elke dag en ik doe elke dag het goede en ik zie alleen maar het goede, dan ben ik klaar. Dan verwin ik het bittere noodlot, dan overwin ik alle bitterheid en alle nood van het leven, dan beheers ik alle lagere sferen en dan kom ik langzaam maar zeker precies waar ik zijn wil, bij God. Begrijpt U? De wil is een wapen dat geslepen moet worden. Je kunt niet zeggen: en nu zal ik eens even beginnen met een wilsstrijd op touw te zetten en nu ga ik de wereld beheersen. Dat gaat niet, maar je kunt wel zeggen: deze kleinigheid voor dit ogenblik, ga niet over morgen denken. Het is precies als met een vermageringskuur; als je alleen op dit moment zegt: "ja, ik zou wel een gebakje lusten, maar ik eet het niet", dan gaat het nog, maar als je eraan denkt dat er nog een paar honderd dagen misschien komen dat er ook geen gebakjes zijn, dan hou je het niet uit, dan zeg je: nou, zolang, laat ik er dan nu nog maar een nemen. Leef vandaag, maar leef vandaag dan ook met je wil precies gericht op dat ene doel en denk er niet over na wat er morgen gebeurt, denk er niet over na wat er gisteren gebeurd is. Dan zul je het hele noodlot omver kunnen werpen, of beter gezegd nog, gieten in de vorm van je eigen bewustzijn. Het noodlot, het lot wat de mensen zien, waar ze zo vaak over mopperen en wat ze altijd zo treurig en zo bitter vinden, is uiteindelijk niets anders, mijne vrienden, maar dan ook werkelijk niets anders dan de vorm die Uzelf beheersend, kunt maken tot voertuig dat U het goddelijke onmiddellijk naderbij brengt. Het noodlot dat is de wereld die U dient, zodra U zich richt op een doel, zodra U vertrouwt dat U dat doel bereiken zult en zodra U daar ook inderdaad alles voor over heeft. Op het moment echter dat U gaat delen, dat U dit en dat en zus en zo gaat doen, dan bent U net als dat bekende toneelmopje van vader die gelijk op de baby past, de melk die op het overkoken staat uit wil draaien, naar de telefoon wil lopen en de deur open moet doen. Hij weet niet wat hij het eerst

moet doen, de baby valt op de grond, de melk kookt over, de telefoon die heeft allang weer afgebeld, die is al weer neergelegd die haak en als hij aan de voordeur uiteindelijk komt, dan is daar ook niemand meer, dan zit hij alleen met de rommel. Hoe meer U Uw streven verdeelt, hoe minder kans op slagen. Hoe meer Uw verlangens verschillende kanten uitgaan en U geen keuze kunt doen, hoe meer kans dat U juist daardoor - nu ja, laat ik het maar een beetje platter zeggen - in de purée komt te zitten. Maar kunt U een keuze doen en zeggen: dit is voor mij het belangrijkste ; ik zou, in het geval van papa b.v. hebben gezegd: ik ga eerst de melk uitdraaien, dan zal ik baby goed leggen, dan neem ik de telefoon op en dan zal ik wel eens kijken of er iemand aan de deur is. Dan heb je een volgorde vastgesteld en je gaat eerst op dat eerste doel aan, ook al ligt baby te jengelen en te huilen, ook al staan ze op de deur te bonken en ook al ratelt de telefoon als bezeten. Dan komt de zaak voor elkaar, omdat je dan doelbewust handelend, in een bepaalde volgorde binnen je eigen bekwaamheid, al hetgeen wat gedaan moet worden kunt doen; er moet richting in zitten. En zou pa op deze manier gehandeld hebben in dat toneelstukje, dan was het helemaal geen klucht meer geweest, want baby zou waarschijnlijk in zeer korte tijd met een schone luier in z'n wieg liggen, de melk zou niet overgekookt zijn en het flesje zou op goede temperatuur geweest zijn voor baby, pa zou heel gezellig zitten praten met die vriend die hem even op wilde zoeken en ondertussen van z'n baas per telefoon vernomen hebben dat hij loonsopslag heeft gekregen. Maar ja, dat is natuurlijk niet de moderne tijd, hoor, tegenwoordig gaat het als met de zesdaagse, een loonronde per zes dagen, of is het per zes maanden? U vindt mijn voorbeeld misschien een beetje aan de lichte kant, misschien zelfs een beetje lichtzinnig, maar wilt U zich de moeite getroosten om er even achter te kijken, even achter het beeld te kijken en voor Uzelf eens heel voorzichtig de vraag te stellen: hoe vaak ben ik eigenlijk in alles wat ik wil in de wereld, niet preciespa, die alle dingen tegelijk wil doen en daardoor nergens toe komt. En voor Uzelf dan is de vraag: wat is voor mij nu het belangrijkste? Dan ga ik dit doen en wat dan verder komt, daar heb ik altijd nog tijd genoeg voor. Het vreemde is, dan denkt iedereen dat U gek bent, dan zeggen ze allemaal: ja, maar als je dat nou niet doet dan komt het nooit meer in orde. Het komt in orde, waarom? Omdat U de tijd heeft, en wanneer U de tijd daarvoor heeft, eigenlijk daaraan toe bent gekomen, Uw volle belangstelling erop kunt richten, Uw gehele persoonlijkheid in kunt zetten om dat zo snel en zo goed mogelijk op te knappen en daardoor, zelfs al lijkt het in het begin een nadeel, door Uw eigen innerlijke en uiterlijke gesteldheid op dat moment, in staat bent om de zaak in orde te maken. Wanneer we dus spreken over "wil" en "noodlot", vrienden, ik zal U niet veel langer bezighouden, dan moeten wij vaststellen dat de wil heersen kan over het noodlot, maar dat hij dit alleen kan doen wanneer hij gericht is op één onderwerp tegelijk, wanneer de mens zich voor de verwerkelijking van dit ene wat hij wil, volledig in durft te zetten zonder te vragen naar gisteren of naar morgen, maar belevend in de dag van vandaag wat er gedaan moet worden. Ik hoop dat daar verder geen commentaar op nodig is. In ieder geval, ik voor mij ik ga uitscheiden; ik ga het woord overgeven aan de volgende spreker. Ik ben natuurlijk erg dankbaar voor Uw aandacht en wens U allen nog een prettige avond.

De ORDE DER VERDRAAGZAMEN houdt haar bijeenkomsten iedere Vrijdagavond (8 uur) in de bovenzaal van "De Galerij", Laan van Meerdervoort 419a, hoek Fahrenheitstraat, D E N H A A G.

Bezoekt deze regelmatig en introdoceer zoveel mogelijk vrienden en kennissen, voorzover zij serieus van ons werk willen kennisnemen.

Goeden avond vrienden,

Nu, mag ik dan eens kijken wat U voor een onderwerp ter behandeling klaar heeft liggen vanavond?

- x Naar aanleiding gesprek over astrologie, 14 Jan. Er is wel eens gedacht de astrologie een fysisch-wetenschappelijke basis te geven. Uitgaande van het standpunt dat: materie, energie, trillingen en krachten in wezen identiek zijn en in elkan-der zijn om te zetten, heeft men de volgende hypothese ontwikkeld: "Het sterrenstelsel, de sterrenbeelden in het bijzonder, zijn op te vatten als constellaties van krachten. Het geheel is in evenwicht, maar plaatselijk treden specifieke restkrachten op, afhankelijk van hun posities (sterrenbeeld). Het zijn deze krachten die het aardse leven en tevens het karakter van de mens beheersen." Volgens de laatste theorieën (o.a. Einstein) mag men deze krachten zeker niet rechtlijnig voorstellen. De ware richting is niet visueel voor te stellen, dit kan alleen met vector analyse. Hieruit volgt o.a. dat het Universum zelf ook een gekromde gedaante moet hebben. Juist door deze kromming is het waarschijnlijk dat alle onderdelen elkaar beïnvloeden (dus ook ons sterrenstelsel). Het door U besprokene op 14 Jan. werd met deze gedachte als volgt verklaard: Om het totale wereldgebeuren en de menselijke geest uit de astrologie te interpreteren, zal men kennis moeten hebben van de krachten buiten ons sterrenstelsel en dit geldt te meer als men de tijd, dus toekomstvoorspelling, in de beschouwing wil betrekken. Vraag 1. In hoeverre is de bovengenoemde hypothese juist? 2. Waar liggen de zwakke pun-

ten? 3. Is de genoemde kromming (hetgeen terugkaatsing en spiraalwerking kan impliceren) een mogelijke fysieke verklaring van de reïncarnatieleer en de evolutie van de Al-Geest en de Cosmos. Bij voorbaat hartelijk dank.

- Ja, om te beginnen met de gestelde hypothese, daar is heel veel van aan. Ik zou een voorbeeld willen nemen dat begrijpelijk is. Ik neem aan dat het symbool van de Olympiade U allemaal bekend is. Dat zijn een aantal cirkels die in elkaar grijpen. Elk voor zich is een volledig gesloten geheel, maar door zijn positie en speciale plaatsing werkt het in op de twee naburige ringen en zal dus het totale wezen daarvan met eigen geaardheid doortrekken en de oorspronkelijke kwaliteit zo nodig daarvan veranderen. Is dat begrijpelijk? Er zijn er nog al eens een paar die er over twifelen. Nou ja, misschien dat we het nog op kunnen lossen. Wanneer nu een astroloog zijn berekeningen maakt, dan worden deze gebaseerd op de plaatsing van de zon en dus ook de aarde t.o.v. de ruimte. Daarin kennen we een aantal sterrebeelden en elk dier sterrebeeld staat voor een bepaalde invloed en kracht. Daarnaast hebben wij de invloed van de kleine lichamen in de omgeving, die vooral in de astrologie sterk op de voorgrond komen n.l. de planeten. Wanneer we de gestelde kwestie zonder meer als juist accepteren, dan is de invloed van de planeten maar erg tweede-rangs te noemen t.o.v. de grote Al-krachten, want zij zijn zelve onderhevig aan dezelfde beïnvloeding die ook de aarde treft. Klaarblijkelijk zit er dus ergens een kleine fout, of in de astrologie of in de stelling in kwestie, want zoals wij allen weten zijn in het stelsel van de dierenriem de planeten tezamen met de zon en de maan, beheersend voor eigenschappen en gebeurtenissen. De plaatsing van de zon in de ruimte, dus t.o.v. de dierenriem en de plaatsing van de aarde t.o.v. de zon of m.a.w. het heersend zijn van een bepaalde invloed op de aarde waar ze zich tussen zon en die invloed bevindt, is mede ook een zeer grote factor voor bepaling van eigenschappen enz. Op grond hiervan zou ik over deze analyse het volgende willen vaststellen: Theoretisch gezien zou men een volledige vector-analyse, en dus een buigings-analyse van de verschillende krachten die binnen de eigen sterrennevel bestaan, plus de deze sterrennevel van buitenaf bereikende invloeden uit het Al, kunnen worden gerekend als gesloten banen die elk voor zich een ander doorkruisen en daardoor een kleine, maar vaak betekenisvolle verandering in hun werking tot stand brengen. Daarnaast echter is de reflectie der massa een voortdurende beïnvloeding voor elke straling die daarop terecht komt. Elke straling die een planeet, of zelfs maar een voorwerp in de ruimte raakt, weerkaatst deze invloed ten dele en absorbeert ze ten dele. De wijze waarop de weerkaatsing plaatsvindt is dan bepalend voor de kracht waarmee deze planeet of dit voorwerp elders naar buiten komt en zo is dus de kracht van de planeten niet in de eerste plaats hun eigen kracht maar de kracht die zij, evenals de aarde, onmiddellijk uit de cosmos betrekken, vanuit de grote baan dus, en ten dele absorberen. Datgene wat ze weerkaatsen is dan sterk beïnvloedend natuurlijk voor degenen die daardoor getroffen wordt, waar dit een onevenredige versterking van eigenschappen en invloeden kan betekenen. Is dat tot zover duidelijk en acceptabel?

x Bedoelt U in hoofdzaak lichamelijke eigenschappen?

- En geestelijke. Nu gaan we natuurlijk verder. Wanneer ik nu dit eerst heb opgebouwd, waarbij ik dus heb getracht vast te stellen dat ten eerste in het Al geen gesloten baan mogelijk is, ook niet voor een krachtveld, een straling of een trilling, waarbij ik ten tweede vaststel dat deze onderling elkaar kunnen beïnvloeden in zoverre ze elkaars baan kruisen en in elkaars invloed staan, dan kom ik tot het volgende punt: Wat mag ik geestelijk gezien, hieruit gaan concluderen? In de eerste plaats is elke baan wel gesloten, maar gelijktijdig verschuivend. Ik krijg dus in werkelijkheid niet een volledig gesloten baan en ik krijg ook geen spiraal. Ik krijg een cirkelgang die, mits lang genoeg uitgevoerd, in voortdurende lijnen gewoon een bol tekent. Kunt U zich dat voorstellen? Denkt U maar eens aan een zonnwijzer, nietwaar? Allemaal in zichzelf banden en allemaal bij elkaar een bol. Die bol die kan op de duur massief worden. Is deze bol helemaal gevuld, dan is het totaal der baan afgelopen en moet dus ontwikkeling, beïnvloeding e.d. wederom op een beginpunt aankomen. Elk wezen voltrekt voor zichzelf een dergelijke cirkelgang, maar er is altijd één punt dat erg belangrijk is en dat is n.l. er zijn - nee, pardon, twee punten die belangrijk zijn - dat zijn n.l. de twee polen waar voortdurend de gesloten baan moet kruisen met de andere banen, opdat dus een as ontstaat en een werkelijke bolvorm het resultaat is. Wanneer ik dit nu uit elkaar ga rafelen, en dus de directe voorstelling terug ga brengen tot een makkelijker zichtbare, dan kom ik inderdaad tot een spiraalvorm, die dus een vereenvoudiging is a.h.w. En dan kom ik tot de conclusie dat ik het voor moet stellen als een getrokken spiraal waarvan de windingen niet gelijk hoog kunnen zijn, maar op een gegeven moment steeds weer naar binnen toe springen. Ik stel dan de cirkelbeweging voor als iets wat zo gaat dat het hier op een bepaald puntje terecht komt, dus een kegel a.h.w. waar je omheen loopt. Vandaaruit spring ik weer uit tot dezelfde grootte van mijn voetstuk en begin wederom diezelfde weg. Zo ga ik verder totdat ik op deze manier dan een cirkel heb doorlopen. Dat komt ook ongeveer op hetzelfde neer. Het is makkelijker te tekenen voor U. En als U eens precies wilt

weten hoe dat er nu uitziet, probeert U het maar eens. Je begint een spiraaltje te tekenen met een onderste lus van laten we zeggen 2 of 3 cm. of 4 cm; U gaat met een bepaald aantal windingen - dat kunt U zelf uitmaken - door totdat U de as van de eerste cirkel bereikt hebt en springt vandaar weer uit met één rechte lijn, dus naar deze uitslag van de grootste cirkel en begint dan hetzelfde proces opnieuw. Dan laat U daarbij een buiging, een zeer kleine buiging toe in de totale as, zodat U een cirkel krijgt. Dan ziet U dat elk leven, elk bestaan en elke invloed dus kan worden gezien in grote uitslag, stof, de grote tegenstellingen van het wezen die langzaam afnemen totdat wij het middelpunt bereiken. Hebben we het middelpunt bereikt, dan hebben we het goddelijke bereikt. Hebben we dat goddelijke bereikt, dan komen we daardoor tot een bewustwording - dat is dus geestelijk gezien - waardoor wij opnieuw, niet dezelfde maar een gelijke spiraal beginnen af te lopen, die voor ons wederom een hernieuwde bewustwording van het goddelijke betekent. Hebben we de hele cirkel gemaakt, dan hebben we dus het totaal van het goddelijke volledig omvaamd en bepaald en dan kunnen we zeggen: kijk, nu zijn wij één met de scheppingsgang en dus deel van de eeuwige ronde baan die de werkelijkheid is, nietwaar, de gesloten cirkel, of de perfecte bol, hoe U het uit wilt drukken, die dan, nu ja, het goddelijke voorstelt. Wanneer U dus dit als these wilt stellen voor astrologie, dan zou je daar eigenlijk een synthese van alle gegevens aan toe kunnen voegen. En dan wil ik dat heel kort uitdrukken; de berekeningen geef ik er niet bij; dat kunnen we misschien eens een keer doen wanneer we meer tijd hebben daarvoor en een beetje meer gespecialiseerd publiek misschien ook; er zijn erbij die vinden het nu al zo helder als een kopje koffie. Ik ben erg dankbaar dat ik gelijk krijg, hoor, maar dat had ik allang gezien. Dus ik geef alleen maar de synthese van de gegevens, dat is deze: Elke verschijningsvorm op elk moment, is het product van de invloeden die op dit moment samentreffen in het verschijningspunt van de verschijningsvorm. Dat moet je niet proberen te begrijpen en te onthouden, dat moet je eens een keer nalezen. Dat komt er dus op neer dat een groot aantal cirkels, stel maar cirkels voor, op een punt samentreffen en dat de wijze waarop elke cirkel op dit moment tot uiting komt op dat punt bepalend is voor de eigenschappen. En als nu onze geest maar alleen één punt zou zijn in de tijd, zoals elk stoffelijk verschijnsel, dan zou dat inhouden dat je nooit jezelf zou zijn. Maar we zijn als geest een cirkel d.w.z. wij maken een voortdurende ontwikkelingsgang door, waarbij bepaalde fasen in een regelmatige volgorde worden doorlopen. Om nu maar eens wat te noemen. Je komt van bovenaf, uit het goddelijke: vage bewustwording, persoonsbewustwording, sferen; sferen naar beneden toe, dan zak je af: stof. De stof af, ga je nog een eindje dieper: diepstoffelijk ervaren. Dat kan de hel zijn, maar dat hoeft het niet te zijn, het kan ook Zomerland zijn, door een verstoffelijkte aanschouwing van de geestelijke waarde. Hieruit groeiend weer een stofbeleven voor de geest die een zeker bewustzijn bereikt heeft, een nu geestelijk aanschouwen van het stoffelijk samenstel en voor degeen die het niet voor elkaar heeft gebracht, een reïncarnatie. En dan ga je verder naar boven weer: sferen, sferen, sferen, het goddelijke. En nu kan het zijn dat je onderweg zoveel hebt begrepen, dat je die hele weg de oren en je ogen open kunt houden, dat je al die invloeden ondergaat en dat je er niet door bewusteloos geraakt a.h.w. Maar het kan ook zijn dat, zodra je in de eerste lichte sfeer komt, dat licht zo'n schok voor je is, dat het zo ongeveer is als een gummihamer die met een flinke klap op je hoofd komt. Dan voel je een ogenblik dat de wereld rond je draait en dan vergeet je voorlopig de rest, om er alleen nog even aan te denken dat je erg beroerd bent. En tegen dat je met hoofdpijn bijkomt, dan is de zaak voorbij en dan zit je weer op hetzelfde punt. Wanneer je die cirkel eenmaal bewust hebt gemaakt, draag je die hele cirkel in jezelf, is geen reïncarnatie meer noodzakelijk, is je hele wezen dus geworden tot een niet meer zelfervarende invloed, die in het totale spel der velden en invloeden nog steeds meedraait, zodat je ook, wanneer je niet meer stoffelijk of zelfs laag-geestelijk bent, maar misschien bewust bent van het goddelijke en daardoor onttrokken aan alle andere directe uitingen en verschijningsvormen, in diezelfde baan door blijft gaan en al hetgeen wat met je in contact was, wat dus op je baan ligt, voortdurend blijft beroeren en beïnvloeden tot het ogenblik dat ook die anderen daarvoor niet meer gevoelig zijn en alleen harmonisch samenklinken waar in beiden hetzelfde Godservaren leeft. Ja, het is niet direct simpel, hè? Daarom vraag ik nu ook niet: wie heeft het niet begrepen? Ik vraag alleen maar: wie heeft daar iets over te vragen?

- x Ik had willen vragen: houdt dit begrip verband met epigenesis?
- Ja, je zou wel kunnen zeggen dat het daar enigszins verband mee houdt, hè? Uiteindelijk, het is de bewustwording op een ander plan. En in deze bewustwording krijgen we dan uiteindelijk het opgenomen worden in het goddelijke zelf, waar we een bewust deel van de kracht uitmaken en als zodanig uiteindelijk een vereenzelviging met het goddelijke, waarin je jezelf niet meer uit maar alleen door je wezen mede het goddelijke uit.
- x Dank U zeer.
- Nou, dat is er een die heeft er schijnbaar nog wel wat van begrepen. Wie is er

- nog meer zover gekomen, die er ook nog vragen over heeft?
- x De persoonlijkheid die we nu hebben, die verliezen we toch in een volgende incarnatie?
- Ja, dat ligt eraan wat U "persoonlijkheid" noemt. Kijk eens, persoonlijkheid noem je stoffelijk karakter plus je eigenschappen die je op het ogenblik stoffelijk hebt, dan verlies je die in een volgende incarnatie. Maar als U bedoelt de angsten en de lusten, de begeerten die in je leven, dan is dat niet waar, want die neem je mee, die maken deel uit van het bewustzijn, het gedachtenleven en alszodanig worden ze onmiddellijk overgebracht op de geest die dit als een soort bevoertuiging meeneemt naar een andere sfeer. Nou, en als je het daar niet kwijt kunt raken, dan kom je met hetzelfde stelletje onaangenaamheden en goede eigenschappen terug op de wereld in een ander lichaam, met andere lichamelijke eigenschappen, maar met de noodzaak om dezelfde persoonlijkheid door dit andere instrument te uiten. Dat is wel duidelijk zo, hè?
- x Is dat karma?
- Ja, dat zou je karma kunnen noemen. Dat betekent zoveel als de schulden die je gemaakt hebt, betaal je af, hoe lang je er ook over doet. Dus als je nu op een gegeven ogenblik het er goed van neemt, dan betaal je over vijf levens nog af van hetgeen je in dit leven teveel hebt genoten. Daar komt het eigenlijk op neer.
- x Mag ik U nog wat vragen?
- Zeker.
- x Men kan karma toch ook door geconcentreerd willen omzetten?
- Dat heeft de eerste spreker betoogd, hè? Kijk eens, dat is nu zo; ik weet niet of dat op het ogenblik nog zo bestaat, maar je hadt vroeger van die mensen die kochten op 90 dagen. En als ze op 90 dagen gekocht hadden, dan kon je nog drie maanden na de vervaldatum lopen voordat je je geld kreeg. Nu was er één methode om dat los te krijgen, dan zei je: "ik vraag faillissement aan", dan kreeg je je geld, vóór het faillissement inderdaad werd uitgesproken. Dus je moest geweldmaatregelen gebruiken. Omgekeerd komt het jezelf vaak voor dat je ook op 90 dagen hadt gekocht, of op 30 dagen en dat je eigenlijk het geld niet hadt. Je hadt je koopwaar al de deur uitgedaan, maar ja, je wilde met dat geld wat anders gaan doen. En nu komen we daarop neer; wilde je nu van je schulden af zijn en van de zorg af, dan kon je met een wanhopige poging dat wel bij elkaar schrapen en dus je schulden afbetalen. Maar dat betekende dat je al je andere plannen en mogelijkheden opzij moest zetten en dan kon je zonder schuld opnieuw beginnen met de hoop dat je het beter zou doen. Dat is nu eigenlijk de kwestie van wil die zich uitwerkt in het karma. Als U werkelijk wilt, dan kunt U zover komen dat U alle schulden, uit alle vorige levens in, laten we zeggen, 3 of 4 jaar afdoet, maar dan heb je volgens je eigen opvattingen geen loven meer en dat is de moeilijkheid. De meeste mensen die zien die schuld als iets: nu ja dat staat nu wel, maar dat komt wel eens. Misschien weten ze nieteens meer dat het nog ergens in de boeken staat. Daartegenover zien ze wel heel goed wat ze op dit moment willen. En dat zijn dan de kooplui die, terwijl ze grote schulden hebben, opnieuw grote aankopen doen en zodoende wel de zaak groots opbouwen maar vandaag of morgen weer steeds in het gevaar zijn dat ze failleren en dat er een nieuwe schuldenlijst bijkomt. En daarom kun je dus met reïncarnatie, kun je in één incarnatie altijd en te allen tijde elke verdere voortgang in het karma, dus van alle noodlotservaren, in hel, in hemel, afdoen en komen tot het goddelijke, wanneer je al het andere ervoor laat liggen. Maar ja, het klinkt heel mooi, maar hoeveel zouden er dat hebben gedaan, mensen in het hele bestaan van deze wereld? Zouden het er 5 zijn? Dat is het juist. Het kan wel, maar het is heel erg lastig. Maar ja, we kunnen allicht een poging in die richting wagen. Elk stukje schuld dat je minder hebt in dit leven behoef je in het volgende leven minder af te betalen, dus.
- x Mag ik nog een vraag stellen? Dat is de volgende: Ik heb wel eens gelezen dat men een schuld die men heeft - het uitoefenen van zwarte magie b.v. - nooit helemaal af kunt doen. Ik wil dat kort voorstellen als een automatische piano, die heeft een muziekrol met verschillende gaatjes die samen de muziek vormen. Nu zal daar een valse toon in zitten, dan kan men dat gaatje beplakken met papier. Dus die toon wordt bij het afdraaien van die rol niet meer gehoord, maar het is altijd te constateren dat daar een fout heeft gezeten.
- Ja, daar lijkt het wel een beetje op. Het is n.l. zo, wie met zwarte magie te werk gaat ontketent over het algemeen uit zelfzuchtige doeleinden krachten die hij niet beheersen kan of ten dele beheersen. Het resultaat is dan dat de persoon in kwestie krachten moet oproepen die hij wel beheersen kan en die sterk genoeg zijn om die andere krachten te delgen en die strijd die overblijft laat dan het litteken, dus de zwart-magiër die zal het erg lastig vallen om later helemaal onbewust van het zwart magisch bestaan te leven in het goddelijke. Hij zal altijd die tweeheid in zich voelen tot het moment dat hij zijn persoonlijkheid prijsgeeft en dus hernieuwd wordt in het goddelijke, dan valt het weg en niet eerder. Dus m.a.w., het komt daarop neer, waarde vriend, U denkt aan de rol, maar het is niet de rol, het is de melodie die erop staat die uiteindelijk telt en die kan zuiver gemaakt worden, maar het middel waardoor ze uitgedrukt wordt, dat eenmaal verknoeid is, dat krijg je niet meer in orde, maar als de melodie blijft bestaan,

dan zal er altijd weer een andere rol gevonden worden die haar wel foutloos uitdrukt. En dan zeggen we dus: uit het goddelijke wordt hernieuwd geboren. In ons schuilt de zwart-magiër op het moment dat hij zichzelf volledig hersteld heeft en zijn voertuig en vermogens volledig prijsgeeft aan het goddelijke.

x Mag ik U nog wat vragen?

- Over dit onderwerp?

x Algemeen.

- Ja, dat is het juist. Zouden we dat niet aan de "vragenrubriek" overlaten? Anders zeggen ze: het is een onderlinge concurrentie, je komt vóór mij en je maait me al het gras voor m'n voeten weg. Nee, elk van ons heeft zijn eigen taak en ik vind dat ik ^{met} dat onderwerp al een heel aardige knoop gelegd heb, hoor. Als je dat werkelijk uit wilt werken wat ik daar gezegd heb, dan heb je daar wel even tijd voor nodig. En daarom, vrienden, ik zou zeggen, vanwege die zware knopen, bestuurde ze in alle vrede en genoegen. Kun je er dan na studie nog niet uitkomen, U weet het, ik ben wel niet Loep, maar spreek met mij en ik zal proberen de zaak in orde te maken. En voor de rest allemaal ook natuurlijk een prettige en een zegenrijke avond verder. We zullen het medium voorlopig maar eens even vrij geven.

VRAGEN, welke nimmer een persoonlijk karakter mogen dragen, kunt U schriftelijk inzenden aan J.L. Buitendijk, Buys Ballotstraat 11, D E N H A A G.
U zult dan te zijner tijd in de VRAGENRUBRIEK het antwoord kunnen vinden.

NA DE PAUZE

Goeden avond vrienden,

Ik mag, met overigens bekwame assistentie te mijner zijde dan, deze VRAGENRUBRIEK voor U leiden. Ik mag natuurlijk hierbij de opmerking plaatsen dat een zuiver persoonlijke vraag door ons niet wordt beantwoord en dat persoonlijke vragen alleen in zoverre kunnen worden beantwoord als zij ook inderdaad interesse hebben voor het hele gezelschap. Mag ik U verzoeken om Uw vragen te stellen?

x Men zegt dat we moeten vergeven en dat is niet zo moeilijk wanneer een ander onrecht wordt aangedaan. Maar wanneer eigen levensgeluk is vernietigd of van onze dierbaren, en al weten we dat het ons karma is, dus boete en les tegelijk, dan toch is het vaak onmogelijk geheel te vergeven en houden we een innerlijke weerstand en verwijt. M.i. kunnen we slechts bidden om te mogen vergeven.

- Ik geloof dat in de stelling van de vraag zelve, ligt een niet accepteren van toch erkende levenswaarden. Er wordt in ieder geval gesproken hier over karma, over les en over boete. Wanneer men begrijpen kan dat deze dingen als zodanig bestaan, dan kan men een ander niet verwijten dat hij het instrument of werktuig is geweest, waardoor een dergelijke boete U werd opgelegd, een dergelijke les werd gegeven. Wanneer men dan desondanks een tegenstand in zichzelf houdt, dan is dit een kwestie van de persoonlijkheid die niet wenst gekapitteld door het leven, onverschillig op welke wijze dit gebeurde. Nu geloof ik dat het dan wel heel goed is om te vragen: léér mij vergeven. Maar mag ik er op wijzen, dat één van de grootste, zo niet de grootste geestelijk bewuste die ooit op deze wereld gedaald is, n.l. Jezus van Nazareth in Zijn grote gebed het "Onze Vader" niet heeft gezegd: "leer ons onze schuldenaren vergeven", maar "vergeef ons onze schulden of zonden, gelijk ook wij vergeven hen die tegen ons zondigen, ofwel onze schuldenaren"? M.a.w. Hij drukt hierin uit dat het vergeven een menselijke taak is die, binnen het menselijk bereik vallend, voor een ieder kan worden gerealiseerd die zich bewust is van eigen schuld t.o.v. het goddelijke. Ik zou dan ook in de aandacht dit willen aanbevelen: U kunt vergeven; U zult misschien niet kunnen vergeten, maar vergeten is de bedoeling niet, want U heeft een les gehad en deze les die zal zeer zeker, wanneer zij niet vergeten wordt, in Uw verdere leven veel kunnen betekenen, zij kan U zelfs leren hoe U zich moet stellen tegenover de wereld, zij leert U wat bepaalde handelingen voor consequenties met zich mede brengen etc. Vergeet dus niet, maar wijt Uw eigen ervaring niet alleen aan een ander, maar wijt ze aan Uzelf. En dan wil ik er nog bij zeggen, dat iets vergeven niet betekent dat men zonder meer de oude toestand herstelt, want daarvoor werd de les gegeven, zodat wij in feite mogen zeggen dat het vergeven erop neerkomt dan men, rekening houdende met de omstandigheden, lessen trekkende voor zichzelf, het den ander niet ten kwade duidt en deze niet achtervolgt met zijn haat. Daar komt het wel op neer. Ik hoop dat deze beantwoording zo voldoende is.

x Wat is goed en wat is kwaad? Is dit niet een dualiteit van ons persoonlijk bewustzijn? Want alles is per slot van rekening relatief. En alles lost zich toch op in het niets, het Tao van Tao-teh-king van Lao-tze.

- Mag ik daarop het volgende antwoorden? Goed en kwaad zijn de relatieve waarden die geschapen worden door onze eigen beoordeling van de verschijnselen in en buiten onszelf. Deze beoordeling berust op onze ervaring, die, gezien het feit dat wij schepsel zijn in wording, dus opgaande, onvolledig is. Goed en kwaad zijn voor onszelf waarden die wij wel degelijk moeten begrijpen en handhaven, maar wij moeten tevens begrijpen dat goed en kwaad onze persoonlijke kwesties zijn, dat elke tijd zijn

oordeel over goed en kwaad spreekt zowel als elke mens, dat goed en kwaad zelve slechts zijn de tegendelen die nodig zijn voor de uiting der dingen, zodat een oplossing in het niet mij onmogelijk lijkt, maar wèl geloof ik dat uiteindelijk een volledig evenwicht van goed en kwaad een rusttoestand brengt waarin beide gelijkelijk worden ervaren, zonder dat daarvoor verder een oordeel noodzakelijk is, dus een persoonlijke bepaling van houding tegenover verschijnselen. Wanneer wij dit bereikt hebben, stemt dit ongeveer overeen met het niets dat in Tao-teh-king staat, maar niet met de leer van Tao zonder meer. De leer van Tao is een filosofisch systeem dat inderdaad spreekt van "het niet", daarmee bedoelende het onkenbare. Zelfs voor het onkenbare kan dit evenwicht van goed en kwaad in de persoonlijkheid worden bereikt. Wij mogen verder onthouden dat wat wij in onszelve als goed ervaren op dit moment voor ons het belangrijke is, omdat dit inderdaad goed is, dat wat wij op dit moment als kwaad ervaren, ongeacht de beoordeling door anderen, te allen tijde kwaad zal blijven voor ons, zodat wij het goede moeten doen volgens ons eigen weten, daarbij natuurlijk ook tevens, want anders - dat voelen we ook als kwaad aan - beledigen of kwetsen wij een ander, het goede doen zoals wij het zien, ongeacht de regelen die daarvoor verder bestaan. En waar wij leven in een gemeenschap wanneer wij op aarde zijn, zullen dus alle wetten en regelen die met het welzijn der gemeenschap in verband staan, mede bij ons in goed en kwaad verwerkt moeten worden. Is dit een voldoende beantwoording?

x Dank U zeer.

x Bestaat er op andere hemellichamen enige vorm van leven? Zo ja, kan er iets gezegd worden over de graad van ontwikkeling in geestelijke zin van hoogst ontwikkeld leven op deze andere hemellichamen?

- Het hoogst ontwikkeld leven op andere planeten, dus nog stoffelijke vorm, is een wereld waarin de geest heeft geleerd zich van de stof te scheiden en zich te bedienen van een gasvormig geconcentreerd lichaam, om daardoor te komen tot de uiting die nog nodig is. Er bestaat daar geen techniek meer, er bestaat daar geen wetenschap meer in Uw zin; er bestaat alleen een wijsheid, een innerlijke wijsheid die van entiteit tot entiteit wordt medegedeeld. Dit is de hoogste klasse van leven die wij gevonden hebben, gebonden aan een planeet en stoffelijk in zijn uitdrukkingswijze. Ander leven op de planeten varieert van het zeer kleine, dus microben, die praktisch in de meeste hemellichamen voorkomen en op de meeste hemellichamen, enkele uitgezonderd die zuiver metalliek van oorsprong zijn. Verder vinden wij op praktisch elke planeet een bepaalde vorm van plantengroei zodra er sprake is van een atmosfeer, zij deze nog zo dun, zij deze ook van een geheel andere samenstelling dan de Uwe. Dierlijk leven komt minder voor en ontwikkeld dierlijk leven ongeveer 1 op de 300/400 000 planeten. U kunt hieruit voor Uzelve de conclusie trekken, dat de aarde een uitzonderingspositie inneemt. Dit geldt echter tevens voor het zonnestelsel zelve, waar er meerder leven met zekere kwaliteiten, geestelijke kwaliteiten ook, voorkomt op andere planeten binnen Uw zonnestelsel. Ik hoop dat ik hiermede de vraag voldoende beantwoord heb.

x Er is door onze geestelijke vrienden meerdere malen gesproken over de sterren als "levende wezens". Hoe moeten wij dit opvatten?

- Dat vind ik een erg prettige vraag, want zij stelt mij tevens in staat om enige ongerustheid onder de aanwezigen, althans enkelen daarvan, weg te nemen. Een ster op zichzelf is een zeer complex lichaam, dat in zichzelf vele uitingen kent. Uit de aarde b.v. wordt het totaal der stoffelijke voertuigen gevormd en geboren, waarin de menselijke geest zijn bewustwordingsgang doormaakt. Toch heeft deze aarde een bewustzijn, waarbij dit alles organisch samenwerkt. M.a.w. zoals in Uw lichaam vele organismen verenigd zijn, heeft U een aarde die ook U als een deel van haar eigen organisme beschouwt. De zon, die door de tegenstelling der krachten van haar planeten in haar huidige vorm blijft voortbestaan, voelt ook deze planeten weer aan als organen van het eigen wezen en heeft ook een persoonlijkheid en ziel. Dit staat in verband met een bewustwordingsgang. Wanneer een klein wezen of een kleine cel de bewustwording begint, dan valt ons onmiddellijk op, dat deze kleine cel leeft, maar betrekkelijk weinig kan doen voordat zij komt tot het samenleven met andere cellen. U weet wel, op het moment dat de celdeling niet volledig voltrokken wordt is het meercellig wezen ontstaan. Hoe meer cellen zich samenvoegen tot een wezen, hoe groter de mogelijkheden worden dat specialisatie der cellen een suprabewustzijn boven dat der cellen vormt in het wezen. Naarmate dit verder ontwikkeld wordt en de evenwichtigheid in de persoon tot uitdrukking komt, krijgen wij uiteindelijk een grote hoeveelheid geestelijke impulsen, die in gezamenlijke werking beheersen b.v. het lichaam van een mens. Wanneer een zeer groot aantal van deze entiteiten nu wederom gezamenlijk één uitdrukking vindt, dan wordt dit b.v. een planeet. Komen meerdere planeten tot een gezamenlijke uitdrukking, dan zal dit een ster worden. Echter kan ook een planeet zonder meer uit zichzelf tot ster worden onder andere condities. Zo is de groei van het wezen altijd te bepalen tussen deze punten: allereerst het punt van aanvang of begin. In dit punt zien wij naar voren komen de persoonlijkheid zelve, die zichzelf acht hèt zijnde. Er wordt een relatie tot andere persoonlijkheden uiteindelijk gevonden, vastgesteld en in een wetmatigheid uitgedrukt - zelfs de dieren kennen

hun wetten en ook de planten - maar totdat deze persoonlijkheid zichzelf zover overwonnen en verloren heeft dat zij het totale waarvan zij deel is, leert kennen en zien - en tot op dat moment is dit voor zo'n wezen het goddelijke - zal het niet tot uitdrukking kunnen komen in het vergrote verband. Wanneer dus een mens komt tot een zekere realiteit, die wij het goddelijke kunnen noemen, dan verwaagt de begeerte om als persoonlijkheid zonder meer zich uit te drukken en wordt een totale samenwerking van meerdere entiteiten - een betrekkelijk groot aantal vaak - geboren, die gezamenlijk een nieuw lichaam weten te vinden, dat dan voor de normale mens zich als hemellichaam voordoet. Deze entiteiten maken daardoor dan een nieuwe wordingsgang door. Deze wordingsgang gaat zover tot zij ook begrijpen niet eenzaam in de ruimte te zijn, maar het contact, de maatschappij a.h.w. der planeten of der sterren volledig in zich voelen en de onderlinge wisselwerking begrijpen. Zijn zij zover als planeet of ster geëvolueerd, dan volgt een nieuwe samenwerking en zal de nieuwe eenheid, waarin dus het geheel wederom tot een nieuwe samenwerking komt, zich wederom op hoger plan uitdrukken, tot uiteindelijk de samenwerking zover is gekomen, dat het totaal van het zijnde, gezamenlijk en bewust harmonisch werkende, is het volmaakte spiegelbeeld van het goddelijke. Ik hoop dat U mij niet erg kwalijk neemt dat ik dit eraan toevoegde. Men moet dus begrijpen dat men steeds stijgt tot het begrip van het goddelijke, zoals het voor de huidige vorm aanvaardbaar is, dan dit goddelijke eerst beleeft, erin opgaat, en met wat men tot op dat moment het goddelijke noemde, komt tot een realisatie van nieuwe en hogere waarden, waarin een hernieuwde, nu gezamenlijke beleving opvoert tot wederom een plan, vanwaar nog hogere bereiken en regionen binnen de mogelijkheden van het totaal van het geheel vallen. Ik hoop dat deze vraag voldoende en duidelijk genoeg beantwoord werd.

- x Die hernieuwde beleving is dus een vrijwillige beleving?
- Zij is een vrijwillige beleving, maar zij vloeit noodzakelijkerwijze voort uit de erkenning van de werkelijke waarden. Men is niet gedwongen om op te gaan in de gemeenschap, maar het eigen bewustzijn doet uiteindelijk erkennen dat eerst in deze gemeenschap een absolute verwerkelijking van de persoonlijkheid in geluk, in vrede, in harmonie mogelijk is. En naarmate dit samenwerken en samenspel harmonischer is, voelt men zich dichter tot de eenheid getrokken, gaat uiteindelijk medebelevend wat de eenheid naar buiten toe als verschijnsel toont en kan dus met het gezamenlijk beleven komen tot de nieuwe bewustwording, die als eenheid niet bereikbaar was, maar door de intensiteit van vrede, geluk, harmonie etc. steeds vergroot wordt, tot het onvoorstelbare, het goddelijke bereikt kan worden, het groot-goddelijke, dat is de totaal-scheppende kracht.
- x Dank U wel.
- x Wat is de tweede dood?
- De eerste dood is, zoals U begrijpt, de lichamelijke dood. Wanneer wij echter in deze dood komen tot de geestelijke wereld, zonder daarvoor voldoende waarden met ons mede te voeren, zal het ons onmogelijk zijn ons in deze geestelijke wereld te handhaven. Wanneer dus de krachten die wij hadden verbruikt zijn, zullen wij wederom, nu uit een sfeer van de geest moeten sterven om, hetzij te herincarneren op aarde, hetzij wel in een ander bereik onze werkzaamheden te hervatten, totdat wij voldoende geestelijk bewustzijn verworven hebben om nu zonder dood, op te gaan wederom tot verhoogd geestelijk bewustzijn en daarin een blijvende plaats voor onszelf te verwerven. Is dit voldoende duidelijk?
- x Zoudt U kunnen zeggen wat onder "ander bereik" verstaan moet worden?
- "Een ander bereik" is zeer moeilijk uitdrukbaar. We kunnen ook zeggen "een andere sfeer". Het betekent een totale omstelling van eigen beleving van het zijnde, waardoor de eigen uitdrukking binnen het zijnde, in overeenstemming met de nieuwe erkenning plaatsvindt. Dat is de meest juiste definitie die ik kan geven en gepopulariseerd komt het dus daarop neer, dat, wanneer je als mens goed bent geweest, je kunt leren om engel te zijn, en ben je eenmaal van mens tot engel geworden, slaag je, dan zul je het bestaan van een engel verdervoeren, maar kun je dit niet bereiken, dan zul je noodgedwongen tot een ander bestaan dat wél binnen je mogelijkheden valt, terug moeten keren. Waar je echter het licht dan kent, betekent dit voor jou een dood, een afscheid nemen van een leven en het hernieuwd beginnen in een ander leven, en daardoor is, in tegenstelling met wat op aarde mogelijk is, vanuit de geest deze dood meestal, als terugkeer tot minder aangename omstandigheden, een zeer somber iets. Deze tweede dood overigens zou kunnen worden doorgevoerd - er zijn n.l. wezens die dit inderdaad doen - tot een algehele vernietiging van de persoonlijkheid zelve, waarbij men dus steeds stervende, daalt van bewustzijnsvlak tot bewustzijnsvlak, tot het geheel bewustzijn verdwenen is en slechts overblijft de kracht zelve, die dan langs negatieve weg, tot het goddelijke, in het goddelijke wederom als bewustzijn wordt geuit en hernieuwd de wordingsgang begint. Ik hoop dat dit voldoende duidelijk is, ja?
- x Dank U.
- x Een aflaat bidden wat voor zin heeft zo iets?
- Kijkt U eens, als ik mijn bekwame assistent hier een ogenblik weergeef, dan klinkt het ongeveer als volgt: Een aflaat betekent een boete laten omdat je niet wenst

af te laten van hetgeen wat je de boete bezorgde, zodat de aflaat een koopje betekent waardoor je aflaat tracht te verkrijgen van straffen die je in werkelijkheid voortdurend meer blijft verdienen doordat je de aflaat hebt gebeden, zodat het uiteindelijk een zelfbedrog is waarin je beter het aflaat-zoeken kunt laten, om te voorkomen dat je je opgelaten voelt wanneer je aflaten beziet in het licht der werkelijkheid. (gelach). Ik mag daaraan echter mijn eigen commentaar, dat misschien minder spitsvondig is verbinden. (de regelmatige lezers van ons verslag zullen wel gemerkt hebben dat hier de geestige Henri even inspirerend aan het woord was). De gedachte der aflaat stamt uit een ietwat zakelijk inzicht in de verdienste der heiligen en van de Heiland. Men geloofde n.l. dat de kerk volledig beschikte over alle verdienste en invloed bij het goddelijke, die verworven werden door het totaal dergenen die de wetten van de godsdienst volledig tot stand brachten. Het resultaat daarvan was, dat men meende dat de kerk op grond van de verdienste der heiligen, en ook van Jezus zelve, kon komen tot een kwijtschelding van straffen, zodat, wanneer U b.v. 100 jaar vagevuur verdiend hadt, men U daar 10 of 20 jaar uit de schatkist der geestelijke verdiensten, kwijt kon schelden. Dit werd langzaam maar zeker een gebruik waarbij men tegen betaling van idem zoveel een aantal jaren vagevuur of hellestraf kwijtgescholden kreeg. Er zijn gevallen geweest, waar iemand een moord zou begaan, besloten om deze te biechten, van te voren zich al vast voorzag van een aflaat van 2000 jaar, menende hiermede voldoende voorzorgen getroffen te hebben, zodat geen verdere boeten voor de opzichzelf al natuurlijk ontoelaatbare daad, hem zouden bezwaren in het hiernamaals. Dit gebruik opzichzelve een lange tijd bestaande in de Roomse kerken, en vooral sterk tot uiting komende in de vroege Middeleeuwen, de jaren ongeveer van 800 tot 1400, heeft echter deze gedachte zo in doen woekeren, dat men op een gegeven moment de uitdrukking, ofschoon nu niet meer gebonden aan een Judaïstisch geldelijk belang, bracht tot een bidden van bepaalde gebeden die dan, speciaal waren geïnstigeerd of stamden van een bepaalde heilige en als loon voor het herinneren van het eigen wezen in het gebed, zou deze heilige dan van eigen verdiensten een deel afstaan, opdat daardoor de ziel van degeen die gebeden had, na de dood niet zo lang zou behoeven te lijden. In feite echter meen ik dat dit onzinnig is, want wanneer ik een schuld heb begaan, dan zal het niet God zijn die mij straft, God is liefde, maar dan zal het mijn eigen besef van onwaardigheid tegenover het goddelijke zijn dat mij straft. Ik straf dus mijzelve en een ander kan mij niets kwijtschelden van het begrip van onvermogen of onwaardigheid dat ik in mijzelve draag. Als zodanig geloof ik dus niet dat een aflaat enige werking heeft. Wel kan hij werking verkrijgen wanneer de persoon zelve daar sterk in gelooft en dus een verandering van waarden in de persoon plaatsvindt. Hier echter is het niet de heilige die de aflaat geeft, maar is het de persoon zelve die zich a.h.w. in eigen ogen rehabiliteert tegenover het goddelijke door het uitspreken der gebeden waaraan de aflaat verbonden werd. Is dit voldoende duidelijk?

x Ja, dank U.

x In de Oudejaarsavondtoespraak van het Pastoorke werd o.m. gesproken over: "de duisternis van het Al dat samenstort na volbrachte taak." Wat wil dit zeggen? Is alles dan voorbij, is er dan een niets? Ook geen God meer?

- Er is inderdaad een niets, maar het eigenaardige is dat, wanneer wij het juist uitdrukken, het "niets" identiek is met de God, want eerst doordat er niets is, dus ledigte, lege ruimte, kan het goddelijke zich uiten. Wanneer er geen ruimte is, kan er geen uiting bestaan. Het voor ons ledige moet dus noodzakelijkerwijze het goddelijke zijn, omdat eerst daarin tot uiting kan komen hetgeen voor ons kenbaar is. Op grond daarvan is de gebruikte uitdrukking zeker niet dwaas en bovendien in zekere zin met de werkelijkheid strokend. Wanneer n.l. het Al, na een voortdurend zich uitbreiden, waarbij de delen van het Al zichzelf verkleinen, terwijl het Al zelve zich vergroot, gekomen is tot dat punt waar het totaal der daarin bevatte materie niet meer de gelijkmatig vliedende beweging vol kan houden, dan stort dit Al samen. Dit brengt met zich mede dat alle energie op dit moment ontladen wordt in het samenstorten en dus één lichtschicht optreedt. Deze lichtschicht zou hercreërend kunnen zijn wanneer niet het inkrimpen in de ruimte plus de vlam, wederom een plotselinge spreiding van het totaal aanwezige tot stand bracht. Wat overblijft is dan niets of ledige ruimte. M.a.w. een potentieel van krachten, waaruit op elk moment door een bewuste verstoring van het eenmaal ontstane evenwicht uit de schepping te voorschijn kan komen. "In de beginne was het woord en het woord was God". Het is de kracht die het evenwicht in trilling brengt en daardoor verstoort en tot uiting dwingt, die het goddelijke en het scheppende is. Wanneer het goddelijke en het scheppende gelijktijdig ook deze kracht zijn - iets wat zich aan onze beoordeling onttrekt, maar waarschijnlijk is - dan is dus het terugvallen tot niet, slechts het terugkeren tot evenwicht van het goddelijke, waarin het totaal der uiting gaat ontbreken. Wij mogen daarom zeer redelijk aannemen dat de verschijnselen op een gegeven ogenblik alle terugvallen, dat zij echter als potentie blijven bestaan en dat het totaal dezer potentie plus de denkende kracht die daarin schuilt, genoemd kunnen wor-

den het goddelijke vanuit ons misschien beperkt standpunt. Is deze vraag voldoende beantwoord of wenst U daarop een aanvulling?

x Ja, er werd het woord "duisternis" genoemd in Uw rede; wat werd daarmee bedoeld?

- Wat noemen wij duister? Duister noemen wij al datgene dat ons het zien onmogelijk maakt en dus voor ons lijkt een afwezigheid van licht. Licht is een trilling. Waar dus de trilling zich aan onze vermogens onttrekt, noemen wij de toestand die resulteert "duister". Dit houdt in dat wat voor ons licht is, voor de hoger afgestemde wezens duisternis is, terwijl wat voor deze hoge wezens licht betekent, voor ons wederom duister is, omdat wij dit niet kunnen bevatten noch aanvoelen. Duisternis in zichzelf is dus een kwestie van toestand van de waarnemer, waarbij in de persoonlijkheid geen enkele waarneming buiten het "ik" mogelijk werd doordat het totaal daarvan zich onttrekt aan de persoonlijkheid. Dit is duisternis. En wanneer deze duisternis optreedt in het Al, wil dit dus zeggen dat voor niets, niemand in dit Al enigerlei waarneming mogelijk is. Vandaar de duisternis. Is dit duidelijk nu?

x Ja, dank U.

- Zijn er nog meer vragen?

x Ik zou graag de esoterische betekenis van het getal 1 t/m 9 weten, mag dat?

- Dat mag, maar zoudt U het niet liever uitbreiden tot 12?

x Als het de moeite waard is.

- Het getal 1 is het ene, daarvoor de nul; de nul is het niet of het ongeuite. Het ene is de uitende kracht, het is dus een bewustzijn dat zichzelf nog niet deelt of deelbaar is en als zodanig: God. Het getal 2 is de splitsing van het goddelijke en het ontstaan van de tegendelen, 2 keer 1; God spiegelt Zichzelf en brengt zo een uiting tot stand; 3 is de drie-eenheid waarin tussen de 2 polen waarin het goddelijke zich geuit heeft, een bewustzijn tot ontplooiing komt; 4 is het resultaat hiervan: de schepping, en speciaal uitgedrukt in de voor ons geldende getallenleer wanneer we op aarde zijn, het dier dat als wezen leeft, reageert en waarneemt in de schepping, door de drie-eenheid tot stand gebracht, zonder daarin nog een volledig zelfstandige positie te hebben verworven; 5 is het dier met het ontwakend bewustzijn, het dier waarin een denken, zij het beperkt, optreedt. Het kan ook zijn de mens, maar dan toch in ieder geval een mens die nog staat op het dierlijk peil; 6 is het denkvermogen dat ontwikkeld werd in dier of mens, maar nog niet tot uiting komt t.o.v. het goddelijke, hierin is een erkenning van de eigen persoonlijkheid besloten en als zodanig brengt het getal 6 tot uiting het totale kennen van de persoonlijkheid, gelijkstaande met een egocentrisch en egoïstisch bestreven waarbij geen kracht buiten het "ik" als belangrijk erkend wordt. In het getal 7 zien wij naar voren treden het bewustzijn van de wereld buiten het "ik" ofwel de bewuste mens. Hier zien wij de mens in de waarde waarin de mens zelve hem zo gaarne voorstelt; hij is bewust van zichzelf, bewust van zijn God en van een relatie die tussen deze beiden bestaat. In het getal 8 leert men de mens de band tussen God en zichzelf uit te drukken en als zodanig is 8 een priesterlijk getal, aangevende de verhouding van offeraar tot Schepper. In het getal 9 komt tot uiting de opperpriester, de opperpriester die stijgen kan tot vóór het aangezicht van het Goddelijke, het Goddelijke mag aanschouwen, aan het Goddelijke offert, maar ondanks zijn weten, nog niet volmaakt genoeg is om in te treden tót het Goddelijke. Wordt dit bereikt, dan krijgen we het getal 10 waarin de eenheid van de God plus het ongeuite, tezamen aangeven het wezen dat opgaat, of de mens die opgaat in het Goddelijke en in het Goddelijke vanuit het Goddelijke wordt tot herschepper van eigen weten door de Goddelijke kracht, oftewel Gods beeld en gelijkenis. In het getal 11 herprojecteert zich de tweeheid en komt de scheppende mens tot relatie met het goddelijke, waarbij hij zichzelf gespiegeld ziet in het Goddelijke. In het getal 12 dat gelijk staat met 3, vereent hij zich met het Goddelijke en ontstaat, waar mens en God tot eenheid geworden zijn, in de door hem ontstane spanningen, het bewustzijn waarbij een volledige realisatie binnen het Goddelijke, van het Goddelijke mogelijk is voor beiden, zodat de God zich spiegelt in Zijn schepping en de schepping zich spiegelt in de God, terwijl beide volledig en bewust één zijn. Is dat voldoende?

x Ja, dank U.

x U zei zoëven: "In de beginne wat het woord en het woord was God", maar er is ook een gezegde: "en het woord zal niet ledig tot Mij komen", tot God komen dan. Kunt U daar ook een uitlegging van geven?

- O, dat kan ik heel makkelijk verklaren. "In de beginne was het woord en het woord was God", m.a.w. wanneer wij zeggen "het woord" dan bedoelen wij niet het wezen van de God, maar de uiting van het Goddelijke. "Het woord was God", d.w.z. God uitte Zijn persoonlijkheid in het woord. Wanneer echter God Zichzelf uit en deze uiting ledig is, ontkent Hij Zijn eigen Goddelijkheid en eigen wezen en zou als zodanig het woord dat tot Hem geuit wordt, uit Zijn schepping, niet inhouden hetgeen Hij geschapen heeft. Zo kan het woord niet geaccepteerd worden door het Goddelijke wanneer het ledig is van de totale betekenis die in God Zelve ligt. Duidelijk?

x Ja, ja, dank U.

(Enkele vragen moeten wij met het oog op de ruimte tot een volgende keer laten liggen).

ABONNEMENT OP ONS WEKELIJKS VERSLAG. Door storting van f 5.20 op giro 517676 ten name van J. Rientjes, Havenkade 60, Scheveningen (telefoon: 554162), verzekert U zich gedurende 10 weken van de ontvangst van ons orgaan dat 50 cent per nummer kost. VAN ALLE REEDS VERSCHENEN NUMMERS HEBBEN WIJ NOG EXEMPLAREN IN VOORRAAD! Geeft ons adressen voor het zenden van proefnummers!

Goeden avond vrienden,

Mag ik van U drie onderwerpen hebben die ik als slotwoord voor U zal trachten te verwerken?

x D E E M O E D - L A N K M O E D I G H E I D - B E W U S T W O R D I N G.
- Dank U zeer.

D E E M O E D

Wie de wereld ziet en het Al beschouwt,
Ziet hoe de Schepper Zijn zalen bouwt
In een hemel vol van sterren-kristallen,
Die ziet hoe grote werelden vallen
En vergaan,
Hoe sterren, nieuw geboren,
Vonkelend hun wegen gaan,
Hoe kan die trots, hoogmoedig zijn
En van zichzelf beween
Dat hij slechts is en kent de kracht
Des Scheppers, wil des Heren?
Wie ziet, die moet deemoedig zijn,
Begrijpen eigen kleinheid
En streven, ondanks leed en pijn,
Naar doorleven van de reinheid
Van 't licht
Die 't Goddelijke uit Zijn liefdekracht
Tot al het zijnde richt.

L A N K M O E D I G H E I D

Wie het grote ziet en het wonder beschouwt
Deemoedig weet dat de wereld bouwt
Een grootheid van gebeuren,
Die ziet hoe de wetten Gods
Omringen al 't bestaan,
Die kan niet, van elk onrecht ontdaan,
Een eigen rechtspraak bouwen;
Hij kan niet wreken alle kwaad
Dat hij moest ondergaan,
Hij kan nog slechts lankmoedig zijn,
Deemoedig stille staan
Bij grote liefdekracht der eeuwigheid
En zal dus voelen dat de kracht van 't leven
Is ook de kracht om uit het ik
De mensheid te vergeven.

B E W U S T W O R D I N G

Die gezien heeft	De plicht die hij volbrengen moet.
Hoe deemoed het inzicht bracht,	Hij neemt op wereld noch mensheid wraak
Lankmoedigheid na lange strijd	En zegt: het is mij goed te zijn
Begrip voor grote liefdekracht	Want ziet, God trok in den beginne
De wet der eeuwigheid,	Die ene vaste lijn
Die ziet de poorten opengaan,	Die ik moet gaan
Die ziet de geesten van 't bestaan	Wil ik werkelijk en bewust zijn,
Tezamen drommen door een rijk	Kracht in het bestaan.
Zo wonderschoon	En bewust geworden vol deemoed,
Dat hij gelijk	Vol lankmoedigheid,
Zou kiezen daar zijn woon'.	Streeft dan de geestbewuste mens
Maar hij ziet ook de God	Op tot de eeuwigheid.
Die scheppend regeert,	En overschrijdt hij eens de grens
Hij ziet heel de kracht	Die van zijn God hem scheidt,
Die het zijnde beheert	Dan is er één kracht over slechts,
En aanvaardt dan bewust van eigen taak,	De grote werkelijkheid.

Ik dank U voor Uw aandacht en wens U een goeden avond en een gezegende huisgang.